

Bambulka

Eva Svobodová

„Dobrý večer vážení televizní diváci i diváci zde v sále. Vítám vás u poslední prezidentské debaty před zítřejším druhým kolem prezidentských voleb, které jsou vsutku nebývalé a jedinečné! O post hlavy státu se uchází profesor Pechler a poprvé v historii i kocour, docent Bambulka, přání dobrého večera patří i vám oběma.“ Kamery zabraly nejprve pokyvujícího profesora, muže svěžího, diplomatického vzhledu s jemnými šedinami a nesmělým úsměvem. Pak se do hledáčku objektivů dostal Bambulka, trochu zpovytkaný z tolika lidí v sále, ale ve svém černobílém kožíšku se ve světle reflektorů jen lesknul – možná si právě to uvědomil a pacičkou si přejel za ouškem. Tento „hrdinský“ čin rozněžil diváky v sále, kteří se jednohlasně ozvali všeříkajícím „óóó“. Reportér jednoho deníku označil později tento pohyb za promyšlený, strategický a elegantně nevtíravý. Jistě, bylo to mnohem poutavější než cokoli, co by s rukou udělal profesor.

Moderátorka Světlana se zahleděla do své přípravy, jako by se ujišťovala, že už debata opravdu vypukla. „První otázka míří na vás, pane profesore Pechlere. Kontroverzní téma, migrace. Jak se k ní stavíte a jak hodláte nakládat s davy mířícími do Evropské unie? Odpovězte stručně, prosím!“ Profesor si odkašlal, upravil motýlka a začal: „Zasáhnout v místě činu, vyřešit lokální problémy rychle a efektivně.“ Byl spokojený se svou odpovědí, ale diváci se tvářili neurčitě, možná nechápavě. „Pane docente Bambulko? Stejná otázka,“ předala „slovo“ kocourovi, který se napřimil, jako by snad rozuměl a opravdu chtěl něco říct, ale jen si zívnuł a poposednul na svém polštářku. Migrace je vyřešená, jak si máme kocourovo zavrtění vyložit je těžké odhadnout.

Světlaně se celá ta věc s docentem kocourem nelíbila, v duchu ji odsuzovala už od samého začátku, něco jí na tom nehrálo. Jenže ona je moderátorkou ve veřejnoprávní televizi, na její názory se nikdo neptá. Byla si toho dobře vědoma. Kočky má ráda, toho chlupáče by nejradši pohladila a odnesla k misce se žrádlem. Ale je to docent Bambulka, kandidát na prezidenta. Někdo prostě jen našel skulinu v zákonech, vydělal minimální věk prezidenta sedmi psími léty a Světlana ani nemohla domyslet důsledky. Něco se jí nezdálo, něco bylo špatně. Ale co?

Kocour se v nestřeženém okamžiku protáhl, seskočil z polštářku a odkráčel ze scény jako komteska. Záhy se ze strany vynořil Bambulkův tiskový mluvčí (taky bambula), tedy kocourova ústa pro styk s médii. Mluvčímu Kozáčkovi zazářily oči za tlustými brýlemi, které vypadaly jako zapůjčené od Gustava Husáka. Kocour vypadal pobouřeně, cukal se v Kozáčkově náručí debata nedeбата, oblek neoblek. „Dobrý večer!“ Ten tu ještě chyběl, pomyslela si Světlana. Profesor, kocour a jeho mluvčí se sejdou...ne, to není začátek vtípu, ale absurdní drama, které ona sama moderuje. Avšak s kamennou tváří uvedla další otázku: „Proč bychom měli volit zrovna vás, pane profesore?“ Profesor sepnul ruce a učené se dal do řeči: „Nejsem kocour, ale člověk! Rozumím voličům, cítím jejich potřeby, vím, co je třeba dělat. Evropská unie potřebuje silnou Českou republiku se solidní hlavou ve svém čele!“ Může být hlava v čele?

Světlana se už nadechovala, aby dala slovo duu kocour/Kozáček (to je ale zvěřinec, pomyslela si), ale mluvčí si sám vzal slovo: „Docent Bambulka je elegantní zvíře, již ve starém Egyptě můžeme nalézt první stopy úcty ke kočkám; byly považovány za bohy, tak proč jednu nezvolit prezidentem

nejateističtějšího státu, že? Dobude nám světové prvenství. Mocnosti už si s námi nebudou hrát jako kočka s myší," pousmál se, „Bambulka je budoucností nás všech. Není pochyb, že je nejlepším kandidátem na nejvyššího ústavního představitele. S panem premiérem již rozjednal budoucí spolupráci.“

A pak to Světlaně docvaklo. Slova „s panem premiérem“ ji donutila k zamyšlení. Kocour, roztomilý, leč neschopný slova, nebo činu, je jako loutka. Stojí za ním spoustu lidí. A především jeden. Premiérovi spadne do klína drhá funkce. Post prezidenta bude formálně obsazen Bambulkou, fakticky premiérem. Máme se bát? Kocour v tom byl nevinně, nebyl tyran. Ale skrze jeho prezidentování by se k moci tyran snadno dostal. Světlana měla zkažený večer. Už nedokázala myslet na nic jiného. Jemně nahrávala Pechlerovi, ale ten měl pech, mluvčí Kozáček byl zdatný řečník a kocour dělal to, co mu vždycky šlo nejlépe: roztomile spal.

Byl to dlouhý večer pro všechny zúčastněné. Mluvčí Kozáček si šel lehnout se škodolibým samolibým pocitem uspokojení, profesor Pechler o sobě poprvé v životě zapochyboval, kocourovi to bylo jedno a Světlana neklidně usínala s hořkým pocitem v ústech, jako vždy, když se dělo něco nekalého.

Druhého dne byl kocour zvolen prezidentem.